

מטרת המסע היתה ראיון פוליטי. אך התלוו לכך הרבה פרטים פיקנטיים על חיי אחד האנשים המרתקים בעולם

יום שלישי: מכונת שחורה בחושך

ומיידים קודם לכן טילפן המיליארדר הסעודי עדנאן האשוגי לביתו בשעת ערב מאוחרת. אחרי יומיים עמוסי שיחות-טלפון ותיאומים לרוב, הייתי בדרכי למלון וי-לה-דסטה שבצפון איטליה, שם נקבעה הפגישה. אחרי חניה ועיכוב ממושך כים ברומא, הגעתי בשעת-לילה מאוחרת ביותר לנמלת-העופה במילאנו. הנמל התרוקן במהירות, והפך שומם מאדם. אדם אחוז תנומה נשען על הקיר. לידו ניצב שלט, ובו שמי. באיטלקית מהירה הצביע לעבר מכונתו. הוא לא

מהמכונת הראשונה הגיח, מחייך כולו, עדנאן האשוגי. בלובי, בשעה שסידרו את חדרו, עי-רכנו היכרות פפוה, אם כי זו הייתה מיותרת לחלוטין. היה ברור לשנינו ש-נעשו שיעורי-הכיתה ההכרחיים לפני הפגישה. האשוגי התקשה להסתיר את הפתיחות מגילי הצעיר. אני הופתעתי מני-מוסיה הטובים של אשתו, לאמיה, צעיר-רה שחורת-שיער, תמירה, הנראית כי-אילו ירדה זה עתה ממסלול-התצוגות של אחד ממעצבי-האופנה בפריס. קבענו פגישה לשעה 2 לפנות-יב-קר. האשוגי, חסר-סבלנות, טילפן לחד-רי עוד קודם לכן. ירדתי שתי קומות, לחדרו. הוא פתח את הדלת בכוחות-לכנה וכפכפים, ש-

ברק והאשוגי במיסעדה איטלקית. את מאוד צעירה. שמרי על עצמך!

סיפור המסע של דפנה ברק:

4 ימים עם האשוגי

רוטב הארום ומרח נקודה אדומה במצי-חו. אחר-כך עשה זאת על מצחה הלבן של אמו, וניסה לעשות זאת לכל הנוכ-חים.

כמו הקדוש של אבא, ציחקק. רק יומיים אחרי-כך, כשפגשתי את "הקדוש של אבא" בפאריס — ראש-הכת שרי צ'אנדרה, סוואמי מאהאראג', אחד מראשי-האופוזיציה בהודו, איש גדול-מימדים, עוטה לבן, אשר במיצחו צבועה נקודה אדומה — הבנתי את פשר הבריחה.

בתום הארוחה התעקש האשוגי, המ-עריץ את פלאי הרפואה (אביו היה רופ-א) שהעיתונאי האיטלקי ואנוכי נסייר בקליניקה המודרנית שבה הוא מבצע את בדיקותיו.

אנחנו לא גילינו התלהבות. אך זה לא עזר לנו. קיבלנו סיור. הראו לנו מכשירים מפחידים ומכונות צנטריפוג-ליות שבצינורותיהן זורם דם. "עכשיו זהו הדם של האשוגי!" הודיעו לנו.

"דם כחול? ארום?" תהיתי בקול רם. "ירוק?" קבע העיתונאי האיטלקי. "מדולארים..." אחרי סיור מתיש בין פלאי-הטכני-קה, הגענו בשעת-ערב מאוחרת למלון וקבענו להתראות בשעת-לילה מאוחרת לארוחה נוספת.

כ־10 בלילה טילפנה אליי לאמיה: "בעלי רוצה לפגוש אותך לפני שכולם נפגשים." האשוגי ירד ללובי של המלון, כש-כוסות-משקה בידיו. החשדות בינינו נ-מוגו.

החלטנו להצטלם, להנצחת המאורע — הראיון הראשון שהוא מעניק לעי-תון ישראלי. "עוזרי יועצים לי שלא לעשות זאת, שזה מסוכן עבורי, שה-עיתוי אינו מתאים", אמר. אך ניכר כי-מני וגמור עימו ללכת בהרפתקה ה-זאת עד הסוף.

לאמיה הצטרפה אלינו, כשבדידה מצלמתה, והחלנו לצלם זה את זה.

מכיוון שסברנו שאנחנו נפרדים ל-מחרת — אני הייתי אמורה לקחת חופשה ולבלות יומיים נוספים באיטל-יה, ואילו לאשוגי נועדה פגישת-עסקים חשובה בבנק הסעודי בפאריס — הוא האץ בי לסיים את מלאכתי-הראיון. (המשך בעמוד 38)

בקרב חברים — היו נרגשים כהוגן. נימרודי התקשה להסתיר את הפתעתו ושימחתו כאחת. כיצד לפנות-בוקר נפרדנו. האשוגי עוד התעקש להרים כוסית אחרונה. היה לפניו יום קשה בקליניקה החד-שנית בקומו. הוא הגיע לקומו לצ'ק-אפ (בדיקה כללית) השנתי שלו. "אסור לי לשתות כלי-כך הרבה", קרץ לי, "לא נורא. כך לפחות יועקב נימרודי, חברי סיבה לדאגה..."

יום רביעי: כתם ארום במצח

ה ערפל התפזר מעט, והגשמים נחלשו. אפשר היה לראות את האגם הנמצא ממש לרגלי המלון, ואת שרשרת ההרים הסוגרת עליו ממול. פרט לאשוגי ופמלייתו ולי, כמעט לא נראו תיירים במלון, המתפקד רק בחודשי-הקיץ של השנה, והמהווה אתר שיווק וטיפולים שונים עבור תיירים אמריקאיים בעלי-אמצעים. המלון נפ-תח ממש בשבוע שבו שהינו שם. בשעת צהריים טילפן אליי האשוגי והזמין אותי להצטרף אליו ואל מישי-פחתו לארוחת-צהריים.

הגעתי למיסעדה איטלקית טיפו-סית בקומו, האשוגי בא להקביל את פניי, והציג אותי לפני כולם. ליד שול-חנות אחרים הסבו רופאיו, מזכיריו, ה-מטפלת של בנו, עיתונאי איטלקי ב-כיר, לאמיה — אשתו היפה וכוכבי-האירוע — עלי, בנו. ילד בן 7, בעל-מרץ ככספית, בעל הבעה שובבה, ש-ריתק את הסובבים בהערותיו ובשליט-תו בשפות אחרות. היחס הכללי אליו היה כאל יורש-עצר.

האב דיבר על הצורך בשלום. הילד קטע את הדיבורים הגבוהים בשאלה מעשית ביותר: "כו, אבל איך משיגים שלום?"

עלי הסתכל בי במעין פחד מכושף. הסתבר כי אני הישראלית הראשונה ש-הוא פגש בימי חייו. התרשמותו, אחרי כמה דקות מרותקות: "אני עוד לא יר-דעו!"

כשהגישו לשולחן את צלחת הספא-גטי, שפך הילד רוטב-עגבניות על ה-אטריות, ואחר-כך טבל את אצבעו ב-

נזכר. אני מעדיפה את הבריתות נוסח זמננו. נוצרת איזו תחרות סמויה: מי יצליח לשכר את מי, מי יאבד את הרסן וידבר ראשון.

במהלך השיחה סיפר האשוגי כי לא נפגש עם עמירם ניר לפני שלושה ש-בועות בשווייץ, כאשר נפגש ניר עם גורבניפאר, וכי חל נתק מסויים בינו לבין אל שווימר ויעקב נימרודי, חברי מזה שנים רבות.

הקשר עם שווימר חודש לפני חצי שנה, אולם השניים לא שוחחו על ה-סיבה שבגללה נוצר המתח. עם נימרודי — לא חודש הקשר.

השעה הייתה 3.30 לפנות-בוקר. כי אורח ספונטני חייגתי לביתו של נימ-רודי בסניון, וקישרתי בינו לבין חא-שוגי השניים — שלא שוחחו ביניהם מאז שהתפוצצה הפרשה, אם כי הרעיפו מחמאות זה על זה בכלי-התיקשורת ו-

הוא נטה לאבד אותם מדי כמה דקות. "אני מקבל את פניך בבגד האומי שלנו (הסעודים)" הסביר, לפשר חיובי.

השיחה הייתה אפופה חשדנות הר-דית. התקשיתי להבין מדוע אדם המי-כונה "בוגד" עלידי גורמים בארצו, בגלל קשריו החשאיים עם ישראלים, שנחשפו במהלך פרשת הנשק האירא-ני, נטל על עצמו סיכון ופגש בראשונה בעיתונאית ישראלית. הוא, מצידו, ני-סה לאמת כנראה כמה ידיעות עליי. במהלך הלילה הכחיש, כמוכן, שקי-בל עליי רי"ח כלשהו. לקראת סוף-ה-ביקור, הוא נשכר.

"שלושה עמודים!" הודה. "קיבלתי עליך שלושה עמודים כתובים!"

בעזרת הרבה ויסקי מצדי, וודקה מצידו, נשבר הקרח חישיקל. האשוגי הציע שנערבב משקאות, נכרות ברי. פעם נהגו לערבב דם, הוא

שלט בשום שפה אחרת. נכנסנו למכונת. הוא פתח בהירה מטורפת. הכבישים היו חשוכים, גשם זולעפות, כמעט ולא נראו מכונות בכי-בישים.

בילדותי ביליתי כמה ימים באיזור אנסי-קומו, שעל גדתו שוכן המלון. מי שום-מה האיזור לא נראה לי מוכר, ו-התחלתי לפתח מחשבות מפחידות ביו-תר. ביחוד ליד שלט המראה שקומי נמצאת בכיוון הישר, ואילו אנו רוהרים רווקא ימינה. לא נעים.

"קיצור דרך", הסביר לי הנהג במי-בולבל. קיצור דרך — לאן? אחרי כשעה של דהרה פרועה, הצי-טרפה אלינו לפתע מונית שחורה, ש-נסעה לפנינו. אני התרכזתי במונית, ו-היה ברור שנוסעיה מרוכזים בי. שתי המכוניות עצרו בפיתחה של וילה "פהפה". שועריה רצו לפתוח את דלתות המכוניות.

הרופאים מיישרים את המתן של ברק. מימין: האשוגי את מנהלת חיים מסוככים...